

ESCOLA: Salesians
NOM: Claudia Sanchez
TÍTOL: La llar separada

Vet aquí que una vegada hi havia una nena que es deia Sara que tenia deu anys, ella tenia una germana gran que es deia Lala i que tenia catorze anys. Els seus pares es van separar perquè ja no s'estimaven més, des que es van separar la seva germana i ella no es veien gairebé mai. Cada setmana la Sara anava a una casa diferent, una setmana a la de la mare una altra a la del pare... I així tot l'any. Però tenia una millor amiga: la Mimi. La Mimi era un peluix en forma d'os que sempre l'acompanyava a tots els llocs als quals anava.

Sempre canviava de casa, però d'escola no, anava sempre a la mateixa escola.

Quan arribava a l'escola sempre es trobava als seus amics: la Carlota, la Clara, el Sebastià i el Joan que havien sigut amics seus des que va ser ben petita. A la Sara no li agradava anar cada setmana a una casa diferent, volia ser una nena normal com tots i totes, volia anar sempre a la mateixa casa amb els seus pares junts.

Quan anava a visitar als seus avis sempre els deia que no volia que els seus pares estiguessin separats.

A la Sara se li va acudir una idea genial, va enviar una carta als seus pares amb la direcció d'un restaurant. Ella va pensar que era una bona idea, que si aconseguia que es trobessin per sopar o dinar junts, potser tornarien a estimar-se, però... Ella va esperar, esperar i esperar, però no va aparèixer ningú. La Sara decebuda se'n va anar a casa, la seva mare li va preguntar que on havia anat i ella li va dir que va arribar tard perquè els seus amics havien fet una festa. La mare la va creure. Ella va provar diferents maneres i formes, no obstant això no va funcionar.

L'endemà, que era cap de setmana, va decidir anar a casa dels avis. La Sara els va explicar tot allò que havia pensat i fet. Els avis es van posar tristos al saber que no ho havia aconseguit i que ella estava patint. Li van dir a la Sara que no perdés l'esperança.

Quan va tornar a casa seva va pensar en un pla que seria magnífic, va tornar a intentar allò que va fer al principi, va enviar la direcció del restaurant i va esperar i esperar, però no va passar res. Li va dir tot el que havia passat a la seva amiga Carlota i li va dir que segur que funcionaria a la propera i que no perdés l'esperança mai.

Van passar dies, setmanes, mesos... Cap dels intents de la Sara va funcionar.

Quan va arribar la Setmana Santa estava passejant pel carrer amb el seu pare, quan de sobte... Van trobar-se a la mare amb un noi de la mà! No s'ho podia creure! Ella volia creure que era un somni, però el que veia era real. Tot el que havia fet, sentia no havia servit de res. S'ho va explicar als seus amics i la van consolar amb una copa de gelat ben gran!

El temps va passar i poc a poc va començar a entendre que no podia obligar-los a estimar-se si no volien. Va aprendre que la seva família era així, però també era una família. A vegades no podien fer coses junts, però en alguns moments especials sí. Els seus pares eren feliços per separat i ella va assimilar que sempre serien amb ella i l'estimarien per sobre de tot.